

Duch
domu
Ashburnu

Darcy Coates

Duch domu Ashburnů

THE HAUNTING OF ASHBURN HOUSE
Copyright © Darcy Coates 2016
All rights reserved.

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alexandr Neuman, 2019
Cover © Kreatika s.r.o., 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-219-3 (pdf)

Duch
domu
Ashburnů

Darcy Coates

*Pro Emily C. a Joanne.
Děkuji vám.*

KAPITOLA PRVNÍ: Útěk

Když matka s Adrienne v náruči vyběhla zpod zastřešené verandy a spěchala dolů po vrzajících schodech, na dceřiny nahé paže a tvář dopadly velké dešťové kapky. Uši jí zaplnil zvuk dupajících nohou a namáhavý dech. Matka ji svírala tak silně, až to bolelo.

Otočila se, aby matce viděla do tváře. Pat měla vytřeštěné oči. Po bledých tvářích jí stékalo líčení a jen sebou trhla, když oslepující blesk vykreslil proti obloze temné obrysy domu. Ten jako by rostl do výšky a skláněl se nad nimi. Bílá barva z něj oprýskávala a pod ní vykukovalo špinavé šedé dřevo. Černá okna připomínala mrtvé oči, střežící trávník. Slunce stále ještě nezapadlo a tmavé, hněvivé, rudorůžové pruhy zbarvovaly břicha bouřkových mraků. Z lesů kolem nich bylo slyšet divokou zvěř a z dlouhé trávy, kterou běžela Adriennina matka, vyletoval hmyz. Nesla ji k autu zaparkovanému u krajnice prašné příjezdové cesty.

Dívka dopadla na přední sedadlo vedle řidiče a dveře se s bouchnutím zavřely. Matka Adrienne nepřipoutala, a to ji vyděsilo. Ještě nikdy jí nezapomněla zapnout bezpečnostní pás. Otočila se, aby vyhlédla oknem z auta na dům, a zahlédla, jak se dveře pomalu otevírají.

Její matka se vrhla za volant, nastartovala a ojeté pneumatiky zakvílely na šterku, jak se snažily najít pevný podklad. Jak se dům ve zpětném zrcátku zmenšoval, Adrienne se zdálo, že v otevřených dveřích vidí nějakou postavu. Byla neuvěřitelně vysoká a na sobě měla dlouhé černé šaty. Adrienne na sebe s tou ženou hleděly skrz okno, dokud auto neproletělo na plný plyn zatáčkou a dům nezmizel za hradbou hustých stromů.

Adriennina matka nemluvila. Jen mělce, úzkostně dýchala a slzy jí z očí smývaly líčení, které jí stékalo na krk, kde se mísilo se stříkanci krve.

KAPITOLA DRUHÁ: Dar z neznáma

O sedmnáct let později

Pokaždé když Wolfgang zakvílel, taxikář se zakřenil a zasml se, jako by to byla ta nejzábavnější věc, kterou ten den zažil. Adrienne se snažila jeho úsměv opětovat, ale moc jí to nešlo. Za normálních okolností byl Wolfgang klidný a tichý kocour. Tahle jízda ho však musela opravdu štvát, když proti ní tak silně protestoval. Dokonce odmítal pamlsky, které mu nabízela skrze mříž kočičí přepravky. A něco takového Wolfgang neudělal *nikdy*.

„Promiň, kamaráde,“ zašeptala, když už snad postě zakňoural. „Už tam budeme.“

Velký šedivý mourek na ni upřel oči zelené jako moře a dal své utrpení najevo tím jediným způsobem, který mají kočky k dispozici.

„Máte tady někde příbuzné?“ Taxikář, mladý veselý chlapík, který možná trochu přehnaně šlapal na plyn, se během jízdy několikrát pokusil navázat rozhovor. Adrienne ale v nezávazné konverzaci nijak neexcelovala, ani když

byla ve své nejlepší formě. A tohle ráno do ní měla opravdu hodně daleko.

„Ne – tedy vlastně – jasně, mívala jsem, takže asi ano...“ Byla to příšerná odpověď na jeho otázku, ale Adrienne se nechtělo vysvětlovat, že tu zdělila dům po příbuzné, o níž její matka prohlásila, že nikdy neexistovala.

Vypadalo to, že jí chce položit další otázku, ale Wolfgang zase zakvílel a řidič se spokojil s uchechtnutím a zavrtěním hlavou. Byla mu vděčná: minulý týden byl tak nabitý, že měla pocit, že jí pro ni samou nezbyla volná ani vteřina. Hlavu měla zaneřáděnou kakofonií úzkostných myšlenek.

Slečna Edith Ashburnová vám odkázala svou nemovitost...

Adrienne neměla ponětí, že by mohla cokoli zdědit. Samozřejmě o tom snila – představovala si, jak najednou zjistí, že její otec byl králem žijícím na zapřené nebo že se ona sama náhodou spřátelí s osamělým milionářem – ale tyhle sny slábly, jak vyrůstala a trvalou součástí jejího života se stalo splácení půjčky, účty za lékaře a život na dluh. Její matka navíc zarytě tvrdila, že nemá žádné žijící příbuzné a dědictví tak bylo o to překvapivější. Podle znuděného právního zástupce byla Edith Ashburnová dcerou sestry babičky Adrienniny matky. Podle Adrienne tedy byla její pratetou, ale aby si mohla být jistá, potřebovala by asi vidět rodokmen.

Taxikář projel zatáčkou tak prudce, že Adrienne musela chytit přepravku s kocourem, aby nenarazila na dveře vozu. Wolfgang úpěnlivě zamňoukal, Adrienne zamumlala omluvu, o které věděla, že nebude přijata, a taxikář se znovu zakřenil a uchechtl se.

„Vypadá to, že tohle je ta vesnice,“ řekl a Adrienne vyhlédla oknem z auta na domy, nepravidelně roztroušené pod nimi.

Ipsen bylo maličké venkovské městečko. Podle internetu mělo něco mezi osmi a devíti sty obyvateli. Překvapilo ji,

jak je hezké – ulice lemovaly velké zelené stromy a domy byly relativně čisté a udržované. Vedle radnice, dva bloky od hlavní ulice plné obchůdků, stála nevelká škola. Dokonce i z dálky Adrienne viděla, jak se na střeše kostela leskne měděný plech. Ráz zdejších obydlí se postupně měnil od příměstských domů blíže centru městečka až po prázdninové farmy na jeho okraji.

Sjeli do údolí. Pár minut vedla silnice po břehu řeky – jasně modrého, vlnícího se vodního toku se shluky vrb na březích – a pak vjeli do městečka. Adrienne, s rukou položenou na přepravce, aby tlumila alespoň ty nejhorší otřesy auta, vyhlížela z okna, aby viděla co nejvíc ze svého nastávajícího domova. Před očima se jí míhaly obrázky venkovského života: prodavač zeleniny rovnající avokáda, dvě starší ženy vychutnávající si čaj před místní kavárnou, květinářství přecpané zbožím tak, že se květiny vyvalily dveřmi ven na chodník. Pak taxík se skřípěním zastavil před přechodem pro chodce a Wolfgang, kterého Adrienne na poslední chvíli udržela na sedadle, zase zakvílel.

„Je docela ukecanej, co?“ Řidič se rozesmál.

„Wolf auta nesnáší. Pořád jsme jezdili k veterináři.“ Pozornost Adrienne upoutala skupina čtyř dobře oblečených mladých žen před čímsi, co vypadalo jako kombinace kavárny a antikvariátu. Bylo jim všem něco přes dvacet – stejně jako Adrienne – a živě o něčem diskutovaly. Napadlo ji, že by se možná mohly spřátelit. V tomhle nevelkém městečku byl určitě omezený počet mladých dam podobného věku a Adrienne pravděpodobně právě hleděla na většinu z nich.

Nejvyšší z dívek se otočila k autu a pozvedla obočí. Její rty, namalované tmavorudě, aby kontrastovaly s jejími blond vlasy padajícími až na ramena, se roztáhly do zlomyslného úsměvu. Otočila se zpátky k ostatním a něco jim řekla. Rozesmály se a jejich ruce s pečlivou manikúrou

se zvedly, aby zakryly perleťově se lesknoucí zuby. Oči jim zářily potěšením ze sdíleného tajemství.

Taxík vyrazil se zakvílením pneumatik kupředu a Adrienne cítila, jak se jí krev žene do tváří. *Mluvily o mně. Proč? Nemohly přece vědět, kdo jsem, ne?*

Ta možnost tu ale byla. Schoulila se v sedadle. Městečko bylo příliš malé na to, aby mělo vlastní taxislužbu, takže výrazně označené auto upozorňovalo na příjezd cizince jako paprsek majáku.

Situace vyvolala v Adriennině mysli spoustu otázek, na které neznala odpověď. *Kolik toho obyvatelé městečka věděli o Edith Ashburnové? Chodila pravidelně do té kavárny? Byla členkou nějakého místního občanského spolku? Vlastnila tu nějaký oblíbený podnik? Kolik zdejších občanů vědělo, že zemřela? Sledovali její prázdný dům a přemýšleli, kdo se do něj nastěhuje? Čekali, až přijede taxík a přiveze toho, kdo Edith nahradí?*

Myšlenka, že na ni čekali, ji naplnila úzkostí. Přitiskla k sobě přepravku a Wolfgang, který se zjevně cítil stejně nesvůj jako jeho majitelka, zasyčel.

Rychle projeli kolem několika dalších obchodů a Adrienne, která teď mnohem víc sledovala lidi než budovy, si bolestně uvědomovala, kolik pozornosti přitahuje. Jak se auto blížilo, lidé se po něm otáčeli a v obličeji se jim zračilo, že vědí, co se děje. Adrienne si představovala, jak se obracejí jeden na druhého, když auto projede, a šeptají si. *To bude ona. Bude bydlet v tom domě po Edith.*

„Jak – ehm –“ V krku jí vyschlo a musela si olíznout rty, než mohla zřetelně promluvit. „Jak je to ještě daleko?“

Taxikář poklepal na GPS navigaci na palubní desce. „Vypadá to, že jedeme až na druhý konec města. Je to tady docela hezký, co?“

„Ano, moc.“ Malebné obchůdky, úhledné domky a velké, zelené koruny stromů byly určitě atraktivní, ale zároveň v ní probouzely pocit, že je vetřelec, žádající o vpuštění

do jakési prapůvodní, nedotčené bubliny. Nevěděla, jak to tady chodí. Nesdílela s nimi jedinou vzpomínku. Nezažila nic z historie městečka. Nebyla tu vítána.

Nemysli na to. Pevně zavřela oči a pokusila se uniknout pocitu, že zářivě žlutý vůz pozorně sledují tucty zvědavých očí. *Žískala jsi domov, a to je zatraceně lepší situace, než v jaké jsi byla před čtrnácti dny. Jediné, co máš právo cítit, je vděčnost.*

Automobil s kvílením pneumatik projel zatáčkou a najednou byli na druhé straně města a zástavbu nechali za sebou. Silnici z obou stran hustěji lemovaly keře a stromy a po levé straně se opět objevila říčka. Adrienne se zvolna nadechla. Jakmile se ocitla z dohledu obyvatel městečka, pocit úzkosti zmizel, místo toho si ale začala připadat jako v nějakém podivném snu. Domy řídly a ustupovaly prázdným polím.

Adrienne se předklonila a přimhouřila oči, aby dobře viděla na navigaci. „Hm, promiňte, ale... nemohli jsme to omylem přejet?“

„Podle tohohle ne.“ Řidič strčil prstem do navigace. „Prý máme jet dál.“

„Aha.“ Adrienne se zase opřela v sedadle. Předpokládala, že zdělila nějakou malou předměstskou nemovitost, ale teď už za sebou nechávali dokonce i venkovské farmy.

Taxi zpomalilo a pak zahrnulo mezi křoviny. Adrienne, která se domnívala, že auto sjelo ze silnice, si přitiskla přepravku s Wolfgangem pevněji k tělu. Pak si ale oddechla, když zjistila, že řidič uhnul na úzkou příjezdovou cestu, která se zanedbaná skrývala v okolním porostu.

„Krucinál,“ zaklel řidič. Předklonil se přes volant a mhouřil oči, aby lépe viděl na cestu. Adrienne mu nic nevyčítala. Cesta byla totálně zarostlá. Poprvé od chvíle, kdy ji taxi vyzvedlo před domem, kde bydlela její přítelkyně, řidič zpomalil na rychlost pod dvacet kilometrů za hodinu.

Nalevo od auta se objevila cedule a Adrienne se přitiskla k oknu, aby si ji mohla přečíst. Dřevo vypadalo, že

je minimálně padesát let staré, a sloupek se nebezpečně nakláněl. Barva oprýskala, takže nápis byl takřka nečitelný. Jeho obsah byl ale do té míry předvídatelný, že ho Adrienne rozpoznala: SOUKROMÝ POZEMEK.

Napravo se objevila další cedule. Tahle byla přitlučena ke stromu velkým, rezavým hřebem: NEVSTUPOVAT. Třetí cedule jen tak tak visela na svém sloupku: VSTUP ZAKÁZÁN.

„Vypadá to, že tady bylo centrum společenského života,“ prohlásil řidič a usmál se tak doširoka, že Adrienne málem přehlédla poslední nápis: OTOČTE SE A ODEJDETE.

Podařilo se jí zasmát se, ale neznělo to moc upřímně. Wolfgang začal zase kvílet, ale na rozdíl od jeho dřívějšího naříkání to tentokrát byl jednolitý, uši drásající zvuk. Adrienne se k němu sklonila, aby si ho prohlédla. Uši měl přitisknuté k hlavě a srst, už předtím naježená, teď málem vyplňovala přepravku. „Vydrž ještě pár minut,“ poprosila ho. „Už tam skoro jsme.“

Prašná příjezdová cesta vedla do kopce a zatačky vyvolaly na dně jejího žaludku nepříjemný, chladný pocit. Chvilí jí trvalo, než jí došlo, proč tomu tak je. Stromy ve městě byly všechny zelené, zdravé a košaté, ale všechno, co tady rostlo u cesty, bylo čím dál neutěšenější a temnější. Zbarvení kůry se měnilo z příjemné hnědé na tmavošedou, listí ze smaragdově zelené na tmavou khaki a husté keře ustoupily řídkému, vytáhlému, nemocně vypadajícímu porostu, který se snažil přežít uprostřed plevle. Bylo to, jako kdyby město z okolí příjezdové cesty vysálo všechno dobro a výměnou tam dodalo všechno špatné a zkažené.

Vyjeli na hřeben kopce a taxi se prokodrcalo zatačkou. Stromy se konečně rozestoupily, a když Adrienne konečně spatřila Ashburn House, jen zalapala po dechu.

V duchu znovu uviděla blesk protínající oblohu a vykreslující obrys budovy. V uších jí rezonoval dech její matky, mělký a zoufalý, a těžké kapky deště ji bodaly do paží.

Zamrkala a zase byla zpátky v taxíku. Vyhlížela oknem na naklánějící se třípatrový dům.

„Je zralej na rekonstrukci, co?“ Taxikář se na ni s úsměvem otočil. Tentokrát ze sebe Adrienne nevymáčkla jakoukoli reakci.

Řidič zaparkoval a vypnul motor. „Vyndám vám zavazadla, ano?“

„Co? Aha, jistě, promiňte...“

Adrienne opatrně vytáhla přepravku se vzácným obsahem z vozu. Odnesla Wolfganga mimo příjezdovou cestu a položila ho na trávu pod strom. Obrovitý kocour hluboce vrčel, ale zůstával klidný.

Když se Adrienne vrátila k autu, řidič už měl připravené její dva velké cestovní kufry a oprašoval si ruce. Když jí řekl cenu jízdného, málem se udusila. Bylo to mnohem víc, než čekala, a ohrozilo to zaplacení většiny účtů v její peněžence.

Je to nový začátek, připomínala si, když jí šofér zamával a vklouzl zpátky za volant. *Dobré věci vždycky něco stojí.*

Taxík se otočil a vyrazil svižně zpátky k silnici. Adrienne zůstala osaměle stát na nerovném zápraží. Když umlkl kvílení pneumatik a hukot motoru, v okolí domu se rozezněla prostá symfonie přírody. Ve větvích cvrkali ptáci a v dlouhé trávě bzučel hmyz. Adrienne si prohlížela zchátralý dům. V ústech měla sucho a srdce jí bušilo jako o závod. V mysli se jí znovu a znovu opakovala vzpomínka na tu noc. Jako skvrna, které se nemůžete zbavit, ať ji drhnete, jak chcete.

KAPITOLA TŘETÍ: Dědictví

Adrienne netušila, jak dlouho tam jen tak stála a hleděla na ten dům, jako by byla v nějakém podivném transu. Z její strnulosti ji vytrhlo až Wolfgangovo našťvané zamňoukání.

Ten sen – *ne, vzpomínka*, opravila se – ji šokoval. Musela být malá. Ale pro matku už byla ve svých šesti letech určitě příliš těžká na to, aby ji nosila v náručí.

Co tady dělaly?

Otevřela kabelku a hledala klíč, který dostala od právníka. Zároveň se snažila vzpomínku uvést do souladu s realitou. Matka jí tvrdila, že nemají žádné žijící příbuzné. Když přišel dopis od toho advokáta, Adrienne si řekla, že matka o její praradě Edith prostě nevěděla. Teď bylo jasné, že o ní nejen věděla, ale také ji osobně znala.

Proč plakala?

To bylo na té vzpomínce velmi znervózňující. Její matka byla stoická, klidná žena, takřka bez emocí. Adrienne si ani nedokázala vzpomenout, že by ji viděla plakat, když umřel její manžel, otec Adrienne.

Zjistila, že hledí na změt propisek, lesk na rty, notýsky a recepty ve své kabelce. Trvalo jí asi minutu, než si vzpomněla, proč ji otevřela. *Ten klíč, jasně.* Našla tu těžkou kovovou věcičku v obálce zastrčené pod balíčkem papírových kapesníků a vytáhla ji.

To, co měla na bradě, byla opravdu krev?

Adrienne se podívala na dům a v pažích cítila mravenčení. Bylo to jen šest sedm kapek, ale nemohla přijít na jediné rozumné vysvětlení, kde se ta rudá tekutina vzala.

Co se vlastně v tom domě stalo?

Přestože byl kolem dostatek volného prostoru, dům byl spíš vysoký než rozlehlý. Na jedné jeho straně byl osmiboký přístavek s velkými arkýřovými okny ve všech třech patrech. Střecha byla strmá a pokrytá černou břidlicí. Přízemní trakt byl zvenku kryt verandou, která se táhla od arkýřového okna až na opačný konec domu. Vchodové dveře se skrývaly v hlubokém stínu.

Wolfgang znovu zakvílel a ten zvuk Adrienne uvedl do pohybu. Když vynášela přepravku po schodech na

verandu, vrávorala a ztěžka oddechovala. Prkna vrzala pod její vahou a jak se prohýbala, ze stříšky nad verandou se snášela drobná zrnka prachu. Podle polohy slunce nad obzorem zbývalo do setmění už jen pár hodin a Adrienne chtěla kocoura zklidnit co nejrychleji.

Strašně ráda by se dozvěděla, co se před všemi těmi lety mezi její matkou a Edith odehrálo, ale byla nucená akceptovat, že to asi nikdy nezjistí. Jedinou její vzpomínkou byl ten poslední okamžik jejich setkání, kdy matka vyběhla z domu a spěchala po schodech k autu. Obě ženy už byly po smrti. Pokud si Edith Ashburnová nepsala deník, tajemství zůstane skryto pod rezavým příkrovem času.

Možná se hádaly. Adrienne položila Wolfganga na verandu a roztrhla obálku s klíčem. *Máma se ale nikdy na nikoho nevydržela dlouho zlobit, takže Edith musela opravdu nenávidět, když mi řekla, že nemáme žádné příbuzné.*

Klíč vklouzl do dírký pod kulovou klikou a zatuhlý a zrezivělý kov zaskřípal, když jím otočila. O vteřinu později jí tiché cvaknutí oznámilo, že dveře jsou odemčené.

Třeba měla Edith kvůli celé té záležitosti nějaké výčitky svědomí. Nemohlo jí to přeci být úplně jedno, když mi odkázala ten dům.

Opřela se prsty o dřevo a zatlačila. Dveře se otevřely dovnitř. Panty zaskřípaly a ve slábnoucím slunečním světle zavířil prach. Adrienne nahlédla do haly. Ačkoli v domě bylo plno oken, všechna byla zastřena prachem a špínou nastrádanou za desítky let. Vnitřek domu byl proto zahalen do temných, letitých stínů.

Adrienne si odkašlala, strčila klíč do kapsy, zvedla přepravku s Wolfgangem a vstoupila do domu.

Uvnitř cítila, jako by se vzduch změnil. Byl těžší, sušší, prostoupený zatuchlým pachem, který se Adrienne marně snažila rozpoznat. *Tó, co cítím, je ona, blesklo jí hlavou. Téhle dům už přes padesát let neviděl jinou živou duši. A ona*

nasákla do stěn. Prkna jsou ochozená jejíma nohama. Dokonce i ten vzduch je její přítomností nasycen.

Adrienne se předklonila, nahlédla do přepravky a usmála se: „Není to tady ani trošku morbidní, vid’?“

Její smích zaduněl halou, vyšplhal po schodech na jejím konci a zarezonoval v horních pokojích. Čím dál docestoval, tím dutěji zněl a Adrienne rychle zavřela ústa.

Na vteřinu se dům vrátil do původního ticha a pak Wolfgang hluboce, rachotivě zavrčel.

Na zdi vedle dveří byl malý, vybledlý vypínač a Adrienne jím otočila. Nečekala, že se něco stane, ale svítidlo visící ze stropu se se zabzučením probralo k životu. Vydávalo matné žluté světlo, o nic intenzivnější než chudokrevná sluneční záře, probíjející se dovnitř okny. Adrienne se přesto usmála. Takže elektřina tu byla. Když viděla, jak je dům daleko od města, začala mít obavy.

Hala byla úzká a táhla se celým domem. Prostředkem vedl ošlapaný koberec a kolem stěn se tísnila podivná sbírka stolků, lamp a stojanů na deštníky. Stály tam také vysoké starobylé natahovací hodiny. Zdi pokrývala vybledlá tapeta se vzorem z šedivých ornamentů a rudých růží.

Adrienne za sebou zavřela dveře. To skřípání bylo tak ostré a hlasité, že si v duchu poznamenala, že by měla zjistit, jestli Edith v domě měla nějaký olej.

Pomalou procházela budovou a vstřebávala detaily svého nového domova. Nábytek působil starožitně, ale byl značně opotřebovaný. V místech, kde byl vínový koberec vydřený až na základní tkaninu, vystupovaly tmavé skvrny. Všechno vypadalo ušmudlaně, ale na nábytku leželo překvapivě málo prachu. Adrienne podezřívala Edith, že nábytek pravidelně oprašovala, ale nikdy nečistila.

Nejbližší dveře byly napravo od ní. Strčila do nich, aby se otevřely. Vedly do prostorného, vkusně zařízeného salónu. Díky velkým arkýřovým oknům na čelní stěně domu

byla místnost světlejší než hala a navzdory krbu, konferenčnímu stolku a sadě pohodlných, luxusně čalouněných křesel nejevila známky častého používání.

Nechala dveře otevřené a pokračovala dál. Nejbližší dveře vlevo vedly do kuchyně s jídelním stolem. Vzadu u stěny byla kamna, prastarý sporák, kuchyňská pracovní deska a dřez. U vedlejší stěny stály dva identické příborníky s porcelánovými talíři a sklenicemi. Celý servis byl laděn do kombinace rudé a růžové. Když Adrienne vešla, všimla si, že na dřevěné podlaze jsou v čele stolu dvě světlé rýhy tam, kde by měla stát židle. Jako by se tam večer co večer někdo přisunul ke stolu a pak se zase odstrčil.

Chtěla se tomu věnovat podrobněji, ale od váhy Wolfgangovy přepravky už ji začínala bolet ruka. Potřebovala najít místnost s několika zákoutími, kde by se úzkostlivý kocour mohl schovat, ale zároveň bez východu, kterým by mohl utéct. Vrátila se do haly a zkusila další dveře napravo, naproti schodům.

Byla tam další obývací místnost. Na rozdíl od rohového pokoje byla tahle ale evidentně užívaná. Na křesle i na pohovce byly zjevně používané polštáře a na dně krbu byl stále popel. Jednu stěnu tvořila knihovna přetékájící starými knihami a kolem zbylých stěn stála pestrá směs skříněk a polic – a také piano.

Tohle je pro Wolfa jak dělané. Zavřela za sebou dveře, položila přepravku na kulatý rudý koberec uprostřed pokoje a otevřela její dvířka. Kocour na ni upřel zlověstný pohled a odmítl přepravku opustit.

„Promiň, kamaráde.“ Vzdechla a nabídla mu ruku, aby ji očichal. Pak ho začala drbat za ušima. Přimhouřil malátně oči, ale odmítl naklonit hlavu, tak jak to obvykle dělal. „Já vím, že se ti to nelíbí, ale věř mi, že je to mnohem, mnohem lepší než být bezdomovec.“

Odpověděl jí dlouhým, nespokojeným zamručením.

Adrienne se na kocoura zdrženlivě usmála, pak vstala a odešla pro ostatní zavazadla. Wolfgang tomu asi moc nerozuměl, ale Adrienne nežertovala. Poslední čtyři roky života její matky Pat sestávaly z návštěv u specialistů, pobytů v nemocnici a experimentálních pokusů vyléčit její autoimunitní onemocnění, na které nakonec zemřela. Když se její zdraví zhoršilo natolik, že ji nemohla nechávat celý den o samotě, Adrienne odešla z práce a přijímala jakékoli psaní na volné noze, které se jí podařilo na internetu sehnat. Byla hrdá na to, že se jim to podařilo takhle dotáhnout až k závěrečnému pobytu v nemocnici.

Pat se vždycky ze všech sil snažila poskytovat Adrienne pocit bezpečného domova. Dokud ještě byla relativně zdravá, vykonávala dvě zaměstnání, ale návštěvy doktorů a léky stály spoustu peněz. V době, kdy umřela, byl její dům zatížen dvojitou hypotékou a z jejích úspor se staly dluhy.

V týdnech po pohřbu se Adriennin smutek divoce křížil se stresem z finančních problémů. Matčin dům, její auto a nábytek padly na zaplacení vysokých dluhů. Adrienne se dočasně nastěhovala ke kamarádce, ale bylo jasné, že to tak nemůže být napořád. Dvoupokojový byt byl příliš malý pro čtyři lidi, popudlivého kocoura a kamarádčina agresivního psa.

Adrienne trávila veškerý volný čas hledáním nějakého bytu, ale výsledky ji deprimovaly. Práci na volné noze vydělala jen na opravdu levné bydlení a všude, kde to byla zkusit, odmítali kočky.

Kamarádka jí navrhla, ať se Wolfganga vzdá. Ale to by mohla rovnou chtít, aby si Adrienne uřízla vlastní ruku. Mílovala tu svou chlupatou příšeru příliš na to, než aby ji byla schopná dát někomu cizímu. Dopis, ve kterém stálo, že zdědila Ashburn House, byl pro Adrienne zázrakem z čistého nebe.

Adrienne zvedla oba kufry z trávy a nesla je k domu. Slunce už se dotýkalo korun stromů a jeho rudá záře se

rozlévala po obzoru. Dlouhé stíny ji následovaly do zatuchlé haly, zatímco se okolo domu ozývalo rozčilené štěbetání ptáků, ukládajících se k spánku.

Snažila se vrátit co nejrychleji, ale když vešla do pokoje a podívala se do přepravky, Wolfgang byl pryč. Zavřela dveře, aby nemohl utéct, a začala otevírat těžší z kufrů. Zároveň si prohlížela stíny, které se kupily v zákoutích místnosti.

„Hele, kamaráde,“ zavolala, vyndala kočičí záchod a nasykala do něj stelivo ze světlé celulózy. Ke dveřím pak položila jeho misky. „Nemáš hlad, hm?“

Zahrkala plechovkou se žrádlem, ale šedé zvíře se neukázalo. Adrienne vzdychla, vysypala obsah plechovky do jedné z misek a druhou zvedla, aby v ní přinesla vodu. Když vycházela z pokoje, světlo dopadalo na jakési škrábance na tapetě na protější zdi. Adrienne se na ně zamračila. *Vypadají skoro jako slova.*

Udělala krok tím směrem a vydechla. Někdo tam něčím ryl do tapety tak, až vystoupilo dřevo vespod. Z úhlu to nebylo patrné, ale z přímého pohledu bylo jasně vidět slova:

ŽÁDNÁ ZRCADLA

Adrienne se podvědomě rozhlédla po hale. Byla plná nábytku, ale zrcadlo tam nebylo ani jedno. Předtím si toho nevšimla, ale ten nápis byl zneklidňující, takřka výhružný. Zavrtěla hlavou a přešla halou do kuchyně.

Dřez byl obrovský, pozůstatek starých časů. Když Adrienne otočila pákou, zaskřípělo to a nad hlavou se jí rozezvučely trubky. Zvedla hlavu ke stropu a přišlo jí, že se prkna otřásají. Z kohoutku náhle vychrstla ledová voda, odrazila se od misky a celou ji pocákala.

Adrienne zaječela a ulevila si několika velmi nelichotivými výrazy, jak se snažila tekoucí vodu zastavit. Poté, zmáčená a reptající, odnesla misku zpátky do pokoje.

„Za tohle bys mi měl být vděčný,“ řekla a položila misku vedle Wolfgangova žrádla.

V místnosti bylo ticho. Adrienne si ale všimla, jak se něco šedého pohnulo pod pianem. Klekla si tedy a naklonila se vpřed, aby se podívala. Wolfgang se choulil ve škvíře mezi pianem a knihovnou a upřeně ji sledoval velkýma zelenýma očima.

„Máš se tam dobře, kamaráde? Není to tam moc zaprášené?“

Střelil po ní vyčítavým pohledem a pak dál soustředěně zíral na protější stěnu.

Slunce se ztrácelo za korunami stromů a Adrienne se otrásla náhlým chladem. Otevřela tedy druhý kufr a probrala těch pár svršků, které si do Ashburnu přivezla s sebou.

Balení bylo depresivní záležitostí. Většiny věcí, které vlastnila, se musela vzdát, když se nastěhovala ke své kamarádce. A ani ten zbytek nebylo z valné většiny praktické vláčet s sebou přes celý stát taxíkem. Jeden kufr byl vyhrazen věcem pro Wolfganga. Ve druhém byl celý Adrienin majetek – tři sady oblečení, ručník, toaletní potřeby, rozečtená kniha, čisté papíry a její laptop. Když si věci prohlížela, stáhlo se jí hrdlo. Dvaadvacet let jejího dosavadního života se smrško do těchto pár věcí.

„Začínáme znova,“ řekla Wolfgangovi a pokusila se usmát. „A stejně toho moc nepotřebuju. Jen tebe, abych nebyla sama, místo, kam složit hlavu, a dost peněz na to, abychom nehladověli. A hele, díky pratetičce Edith teď všechny tyhle tři věci máme.“

Velký šedivý kocour na ni mrkl a Adrienne najednou zatoužila, aby vylezl ze své skrýše a ona ho mohla obejmout.

„Budeme v pohodě,“ opakovala. Ale její hlas zněl nepřesvědčivě a osaměle. Vyndala ručník a snažila se trochu vysušit své mokré oblečení.

KAPITOLA ČTVRTÁ: Co se skrývá v noční tmě

Adrienne se převlékla do čistého a mokrou košili a džíny přehodila přes opěradlo křesla u krbu, aby oblečení oschlo. Wolfgang ji sledoval, jak přechází po místnosti, ale odmítl opustit své útočiště, dokonce i když Adrienne položila misku se žrádlem až úplně před něj.

Adrienne se převlékla. Zjistila ale, že se přesto chvěje, a podívala se na zčernalý rošt v krbu. Nikdy nežila v domě s krbem, ale vždycky po tom toužila. Ve stojanu bylo suché dřevo, vedle stál kyblík s třískami na podpal a na římse ležely noviny a zápalky.

Proč ne? Vzala noviny a podívala se na datum. Byly skoro tři měsíce staré, což znamená, že je Edith koupila nedlouho před svou smrtí. Adrienne vzala pár stránek, zmačkala je do koule a položila na zčernalý rošt, navrch pak přidala pár třísek.

Jakmile papír chytil, plameny se rychle zakously do třísek a za chvíli už přikládala polínka. Když se oheň ustálil, Adrienne se už nechvěla a s potěšením sledovala, že plameny osvětlí místnost lépe než jediná žárovka u stropu. Když se rozhlédla po místnosti, viděla, jak se zlatavá záře odráží v lesklém dřevě židlí a knihoven. Oheň vytvářel dlouhé tančící stíny, které šplhaly po stěnách a vlnily se na stropě, a praskání hořícího dřeva přehlušovalo skřípající stromy a štěbetání ptáků venku za oknem. Někde v nitru domu odbily staré hodiny. Napočítala pět dlouhých kovových zvuků a ušklíbla se. Neuvědomila si, jak pozdě už je. Dnes ani neobědvala a najednou zjistila, že má vážně hlad.

Její původní plán byl utratit zbývající peníze za potraviny, hned jak dorazí na Ashburn, nečekala ale, že dům bude tak daleko od městečka. *Vypadá to, že dnes večer budeme muset vybírat popelnice.*

S tím, jak se rychle smrákalo, se jí sice moc nechtělo pokračovat v prohlídce domu, ale čím víc by to odkládala,

tím by to pak bylo horší. A tak odešla z pokoje, zavřela za sebou a vydala se do kuchyně.

Šokovalo ji, nakolik odlišně místnost vypadá teď, kdy je slunce tak nízko, že sem oknem neproudí takřka žádné světlo. I když rozsvítila, stůl, kamna a lavice tonuly v hlubokých stínech. Zastavila se v čele stolu, tam, kde byly ty dlouhé rýhy v dřevěné podlaze, a upřela pohled na desku před sebou. Těsně nad místem, kde by ležel talíř, bylo vidět hluboké rýhy.

Snad to není...

Adrienne se naklonila blíž a nadechla se. Stejně jako v hale byla slova vyryta do lesklého povrchu stolní desky – pravděpodobně kuchyňským nožem – a byla situována vůči místu v čele stolu tak, že ten, kdo tam seděl, je prostě nemohl nevidět.

JE PÁTEK

ZAPAL SVÍCI

Kousala se zevnitř do dásně a nakláněla hlavu na stranu. V rýhách ležela zrnka prachu, což znamenalo, že ten nápis tam mohl být už celé měsíce, ne-li roky.

To je naprosto bizarní. Byla Edith v pořádku? Musela být už hodně stará, když zemřela. Možná trpěla nějakou formou demence nebo Alzheimerovy choroby a napsala to pod jejím vlivem.

Adrienne se odvrátila od stolu, ale představu Edith, jak ve svých dobře devadesáti letech bloudí ve stavu zmatenosti úzkými chodbami Ashburn House, v ruce svírá kuchyňský nůž a vyrývá jím nápisy do stěn a stolů, nemohla vyhnat z hlavy...

Ne, tak to asi nebylo. Pravděpodobně tu byl někdo s ní. Nebo na ni určitě dohlížel alespoň nějaký přátelský soused. Adrienne se zamračila a otočila se k lednici. *Doufejme.*

Otevřela její dvířka a zvedl se jí žaludek. Příhrádky byly plné kartonových krabiček, ale jejich obsah byl už dávno shnilý. Pořád sice bylo možné rozpoznat scvrklé mrkve

a divně vysušený květák, ostatní zelenina se už ale dávno změnila v hnědou břečku. Láhev zkaženého mléka stála mezi plísní pokrytým sýrem a košíkem něčeho, co kdysi byly jahody. Jedinou požitelnou potravinou byly tři neoznačené sklenice džemu. *A pouzhý džem večeri prostě nedělá.*

Adrienne pokrčila nos a zavřela dvířka lednice dřív, než se pach hniloby mohl rozšířit dál do místnosti. Tenhle dům byl prázdný skoro tři měsíce. *Samozřejmě, že se čerstvé potraviny zkazily.*

Rozhlédla se, kde je spíž, a našla ji v rohu místnosti. Dveře zaskřípaly, když je Adrienne otvírala, a pohled dovnitř ji nepotěšil. Zatímco lednice byla plná kdysi čerstvých potravin, Edith evidentně neměla trvanlivé potraviny ve velké oblibě. Na jedné polici viděla mouku, prášek do pečiva, čaj v pytlících, cukr a sůl, na druhé pak leželo půl balíčku špaget – bez omáčky – a na třetí dvojce sardinky.

Fajn. Mohlo to být i horší. Adrienne si povzdechla, vzala jedny sardinky a začala otvírat šuplíky a hledat příbory. *Není to zrovna hostina, ale alespoň neumřu hladu. Zítřka budu muset zjistit, jak se dostanu do města.*

Když otevřela šuplík pod porcelánovým servisem, překvapeně vydechla, ukrýval těžké a evidentně velmi cenné stříbrné příbory. *Tahle souprava musí být rodinným dědictvím. Udržovala to stříbro v dokonalém pořádku. Vůbec není zašlé.*

Podívala se na porcelánové talíře, ale žádný si nevzala. Připadalo jí nevhodné položit něco tak obyčejného, jako jsou sardinky, na vzácný talíř s růžovým vzorem. Vzala si vidličku a šuplík zavřela. Na kuchyňské pracovní desce vedle lednice stála elektrická varná konvice a za ní starosvětská kovová konvice s píšťalou. Natáhla se po té elektrické a pak zaváhala, pokrčila rameny a vzala si nakonec tu kovovou. Nejdříve se ale podívala, jestli uvnitř nejsou pavouci. S úlevou zjistila, že je tam jen prach. Vymyla ji, naplnila ji do půlky vodou a ze spíže si vzala pytlík čaje. Nechtěla si sice vzít jakýkoli

kus porcelánu z příborníku, nikde ale nenašla žádný hrnek, takže nakonec přece jen otevřela prosklená dvířka a vzala si odtamtud šálek na čaj. Připadal jí neuvěřitelně křehký, takže ho pevně svírala v prstech, když ho spolu s konvicí, rybičkami a vidličkou opatrně nesla zpátky do pokoje.

Oheň se v její nepřítomnosti rozhořel. Ale to nebyla jediná změna v místnosti. Wolfgangova miska na žrádlo byla prázdná a velký šedý kocour ležel na koberci před krbem a tlapky měl úhledně schované pod tělem. Otočil se, pohlédl na Adrienne vcházející do místnosti a pak se opět vrátil k pozorování plamenů.

„Měla jsem to tušit,“ řekla s úsměvem a položila vzácný hrnek na stolek vedle křesla. „Dělala jsem si starosti, jaké trauma jsem ti způsobila tím, že tě táhnu v přepravce takovou dálku až sem, a ty ses tady mezitím docela zabydlel, co?“

Jedno ucho se natočilo jejím směrem, ale jinak jako by ani neexistovala.

Nad ohništěm vedla kovová tyč. Adrienne našla vedle stojanu se dřevem pár tlustých, zčernalých rukavic a jednu z nich použila k zavěšení konvice nad oheň, tak aby plameny olizovaly její dno. Sedla si do křesla, vzala do ruky krabičku sardinek a otevřela ji.

Byla to jedna z nejneskutečnějších situací v jejím životě. Seděla v křesle někoho jiného – ta osoba v něm sedávala den co den po padesát let předcházejících Adrienninu příjezdu – a masivní stříbrnou vidličkou, zdobenou tak, že by obstála i v Buckinghamském paláci, pojídala laciné sardinky z plechovky.

Na koleni jí náhle přistála měkká, chlupatá packa. Adrienne se podívala dolů a zjistila, že na ni své zelené oči upírá Wolfgang. Veškerá odtazitost byla ta tam a jeho výraz byl působivou směsí úpěnlivosti a zbožňování.

„Ale no tak!“ vykřikla v hraném rozhořčení. „Ty už jsi jedl!“

Jeho tlamička se otevřela v bezhlesném mňouknutí a huňatý ocas sebou zacukal.

„Budeš tlustý.“ Vyndala kousek ryby. „Ne, promiň, to jsem spletla. Budeš *ještě* tlustější.“

Slupl sousto, které mu nabídla, oblízl se a čekal na další. Vzdychla, láskyplně se na něj usmála a podělila se s ním o zbytek sardinek. Když byla krabička prázdná a Wolfgang se s ní uvelebil na zemi, aby vylízal zbytek oleje, začala pískat konvice.

Adrienne vhodila čajový pytlík do šálku, navlékla rukavice a sundala konvici z ohně. Vodu nalávala s nesmírnou opatrností. Obávala se, že by vařící tekutina mohla způsobit prasknutí křehkého květovaného šálku. Když pokládala konvici bez jakýchkoli škod na krbovou římsu, s úlevou si oddechla.

Chvilíčku se obírala myšlenkou, že by si zašla pro tu druhou krabičku sardinek – půlka její večere totiž zmizela v té velké šedé bestii, která ji už zase ignoruje – ale rozmyslela si to. Nevěděla, kdy se dostane do města. Netušila ani, *jak* by to vlastně měla udělat. A než to vymyslí, měla by potravinami šetřit.

Ž městečka sem to trvalo jak dlouho – nějakých dvacet minut jízdy? Ke konci ale jeli pomalu. Takže do města to bude tak hodinku dvě chůze. A stejnou dobu zpátky. Do kopce. S nákupními taškami. Nakřčila nos a odfoukla páru z hladiny v šálku. *Vypadá to, že mě mé novoroční předsevzetí dostat se zase do formy nakonec přece jen dohonilo.*

Edith Ashburnová ale přece musela mít nějaký způsob, jak si obstarat nákupy. Před budovou žádné vozidlo nestálo, ale ráno se Adrienne může porozhlédnout za domem.

Jestli Edith auto měla, velmi pravděpodobně ho před svou smrtí někomu věnovala nebo ho prodala. Nejspíš ale žádné ani neměla. Jestli je to tak, Adrienne bude muset situaci nějak vyřešit. Mohla by si koupit bicykl, ale kvalitní kola jsou drahá a ona má v peněžence všeho všudy dvacet